

Het Boek Daniël - Nummer Honderdvijftig

Interpretatie van Ezechiël 37 en de relevantie ervan voor de laatste dagen

Jeff Pippenger

2024-03-21

Nadat Ezechiël het proces heeft beschreven waarin de twee volken één worden, verklaart hij vervolgens dat het volk door koning David geregeerd zal worden, en dat Hij met hen een verbond zal aangaan en dat Zijn tabernakel bij hen zal zijn.

Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun verfoeilijke dingen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En David, mijn knecht, zal koning over hen zijn; en zij zullen allen één Herder hebben; ook zullen zij in mijn verordeningen wandelen, en mijn inzettingen onderhouden en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; en zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwigheid; en mijn knecht David zal hun Vorst zijn voor eeuwig. Voorts zal Ik een verbond des vredes met hen maken; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hen bevestigen en vermenigvuldigen, en mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Ook zal mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenen zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer mijn heiligdom in hun midden zal zijn tot in eeuwigheid. Ezechiël 37:23–28.

Ezechiël hoofdstuk zevenendertig geeft een zeer gedetailleerde uiteenzetting van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. De twee stokken die tot één natie zullen worden wanneer goddelijkheid met menselijkheid wordt verenigd, en zij zullen één koning over zich hebben. De ene natie is Gods kerk van de laatste dagen, die de honderd vierenveertigduizend zijn. De twee stokken zijn de twee perioden van verstrooiing voor de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël. Die twee stokken zijn degenen die Paulus aanduidt als het “lichaam”, wanneer hij Christus ook aanduidt als het “hoofd” van dat lichaam. Ezechiël duidt Paulus’ “hoofd” aan als “koning David”, en het “lichaam” als “één natie.”

In de boodschap die in 1856 aan het adventisme werd gegeven, zoals weergegeven door de onvoltooide reeks over de „zeven tijden” van Hiram Edson in 1856, verwijst Edson naar de profetie van vijfenzestig jaar in Jesaja, hoofdstuk zeven, als het bijbelse referentiepunt voor de beginpunten van beide perioden van zeven tijden. De tijdsprofetie van vijfenzestig jaar is geplaatst in een raadselachtige context, vergelijkbaar met de passages in het boek Openbaring die zeggen: „wie oren heeft, laat hij horen.” Indien u ogen hebt die kunnen onderscheiden, en oren die kunnen verstaan, ligt er in die passage iets zeer wonderlijks.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet

gelooft, voorzeker, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:8, 9.

De vijftenzestigjarige profetie begon in 742 v.Chr., en binnen die vijftenzestig jaren, negentien jaar later in 723 v.Chr., werd het noordelijke koninkrijk van Israël door Assyrië in slavernij weggevoerd; en toen die jaren eindigden in 677 v.Chr., werd Manasse gevankelijk naar Babylon gevoerd. Die vijftenzestig jaren werden ook uitgebeeld in de vervullingen van het einde van de verstrooiingen van de twee naties, die in Ezechiëls relaas tot één stok zouden worden. Zij markeerden respectievelijk 1798, 1844 en 1863. In de verzen die de boodschap aanduiden die in 1863 werd verworpen, ligt een bijzondere profetische openbaring besloten waarin de profetie is vervat.

Het is de openbaring dat het „hoofd” van een natie haar hoofdstad is, en dat het „hoofd” van de hoofdstad de koning is. Zij levert twee getuigen voor deze openbaring en brengt vervolgens de gehele profetie en openbaring tot een afsluiting met het raadsel: „Indien gij niet gelooft, zult gij zeker niet bevestigd worden.” Indien gij niet gelooft dat de koning het hoofd is, en dat het hoofd de hoofdstad is, dan zult gij niet bevestigd worden.

Ezechiëls natie, die wordt voortgebracht door het samenvoegen van de twee stokken van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken, zou een koning hebben, die een hoofd is, dat wil zeggen de hoofdstad van de natie. De gehele passage in Ezechiël spreekt over de profetische kenmerken van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, die de vereniging van de Godheid met de mensheid vertegenwoordigt gedurende de periode van het bazuingeschal van de zevende bazuin van de islam van het derde wee.

De dagen van het bazuingeschal van de zevende bazuin, in Openbaring hoofdstuk tien, begonnen toen er „geen tijd meer” zou zijn, hetgeen 22 oktober 1844 was, toen de derde engel kwam. Op dat moment ondervond Johannes de bitterheid van die datum, en toen en daar werd hem gezegd de tempel te meten, maar de geschiedenis van de twaalfhonderdzesentwintig jaren van het vertreden van het heiligdom en het heerleger weg te laten, want die periode was aan de heidenen gegeven.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft tot in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en wat daarin is, en de aarde en wat daarin is, en de zee en wat daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn; maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal ook het geheimenis van God voleindigd worden, gelijk Hij aan Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. En de stem die ik uit de hemel gehoord had, sprak opnieuw tot mij en zei: Ga heen, neem het geopende boekje uit de hand van de engel die op de zee en op de aarde staat.

En ik ging naar de engel toe en zei tot hem: Geef mij het kleine boek. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het kleine boek uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren voor vele volken en natiën en talen en koningen. En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel Gods, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, erbuiten,

en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. Openbaring 10:5–11:2.

De tempel die Johannes op 22 oktober 1844 moest meten, was de tempel waarin zich aanbidders bevonden. De voorhof moest worden weggelaten. De tempel die een altaar heeft en waarin zich tevens aanbidders bevinden, is het heilige van het hemelse heiligdom. Er was een altaar in de voorhof, maar dat moest worden weggelaten; daarom is het enige andere altaar in Gods heiligdom het reukaltaar dat zich in het Heilige bevindt. Bij de komst van de derde engel in 1844, die de komst van de derde engel aan het begin van de verzegelingstijd op 11 september 2001 voorafschaduwde, bestond de tempel uit slechts twee afdelingen.

Het Heilige was een symbool van de Gemeente, die Paulus aanduidt als het lichaam, en het Heilige der Heiligen was een symbool van het hoofd van het lichaam. Het Heilige is een symbool van de mensheid, en het Heilige der Heiligen is het symbool van de godheid. Het altaar, en de rook die van het altaar opsteeg, die oprees en binnenging in het Heilige der Heiligen, vertegenwoordigt het punt waar de mensheid met de godheid verbonden werd. De mens kan het Heilige der Heiligen slechts door geloof binnengaan, maar de ervaring van de gelovigen bevindt zich in het Heilige.

Daar moeten zij het Woord van God eten, zoals voorgesteld door de broden op de tafel der toonbroden. Daar moeten zij hun licht laten schijnen voor de mensen en hun hemelse Vader verheerlijken, zoals voorgesteld door de zevenarmige kandelaar, die, naar ons wordt meegedeeld, de Gemeente voorstelt. Daar moeten zij zich verbinden met de Godheid terwijl hun gebeden, met de verdiensten van Christus, opstijgen tot in de onmiddellijke tegenwoordigheid van de Goddelijke.

Van 1798 tot 1844 richtte de Bouwmeester van de Tempel een tempel van menselijkheid op, die Hij voornemens was te verenigen met Zijn tempel van goddelijkheid, maar de menselijkheid kwam in opstand. Sinds 2001 richt Hij wederom de tempel van menselijkheid op, voorgesteld als de honderd vierenveertigduizend. Volgens Ezechiël zal „koning David” over de natie regeren, die wordt veranderd van een vallei van dode, dorre Laodiceese beenderen in het machtige leger dat bij de spoedig komende zondagswet als een banier wordt opgericht.

Het zuidelijke koninkrijk Juda was de plaats waar de hoofdstad Jeruzalem gelegen was, en de natie, de koning en de hoofdstad vertegenwoordigen het „hoofd”. Indien gij gelooft, zult gij zeker bevestigd worden. In de verhouding tussen de noordelijke en zuidelijke koninkrijken was Juda het „hoofd”; daar bevond zich de hoofdstad, en het is de stad die de Here verkozen heeft om er Zijn naam te vestigen. Het noordelijke koninkrijk was het „lichaam”. Vanwege Salomo’s afval verwekte de Here tegenstanders tegen Salomo. Een van die tegenstanders was Jerobeam, die de eerste koning werd van het verdeelde noordelijke koninkrijk Israël.

En Jerobeam, de zoon van Nebat, een Efratiet uit Zereda, een dienaar van Salomo, wiens moeders naam Zerua was, een weduwe, ook hij hief zijn hand op tegen de koning. En dit was de oorzaak waarom hij zijn hand ophief tegen de koning: Salomo bouwde Millo en herstelde de bressen van de stad van zijn vader David. En die man Jerobeam was een dapper held; en toen Salomo zag dat de jongeman ijverig was, stelde hij hem aan over al de dienstplicht van het

huis van Jozef. En het geschiedde te dier tijd, toen Jerobeam uit Jeruzalem wegging, dat de profeet Ahia, de Siloniet, hem onderweg aantrof; en hij had zich met een nieuw kleed bekleed; en zij beiden waren alleen in het veld. Toen greep Ahia het nieuwe kleed dat hij aanhad, en scheurde het in twaalf stukken. En hij zei tot Jerobeam: Neem u tien stukken; want zo zegt de HEERE, de God van Israël: Zie, Ik zal het koninkrijk uit de hand van Salomo scheuren en u tien stammen geven. (Maar hij zal één stam hebben ter wille van mijn knecht David en ter wille van Jeruzalem, de stad die Ik uit al de stammen van Israël verkoren heb:)

Omdat zij Mij hebben verlaten en Astoreth, de godin van de Sidoniërs, Kamos, de god van de Moabieten, en Milkom, de god van de kinderen Ammons, hebben aanbeden, en niet in Mijn wegen hebben gewandeld om te doen wat recht is in Mijn ogen, en Mijn inzettingen en Mijn verordeningen te onderhouden, zoals David, zijn vader, gedaan heeft. Nochtans zal Ik het gehele koninkrijk niet uit zijn hand nemen, maar Ik zal hem al de dagen van zijn leven tot vorst stellen, ter wille van David, Mijn knecht, die Ik verkoren heb, omdat hij Mijn geboden en Mijn inzettingen onderhouden heeft. Maar uit de hand van zijn zoon zal Ik het koninkrijk nemen en het u geven, namelijk tien stammen. En aan zijn zoon zal Ik één stam geven, opdat David, Mijn knecht, altijd een lamp voor Mijn aangezicht zal hebben in Jeruzalem, de stad die Ik Mij verkoren heb om daar Mijn naam te vestigen. 1 Koningen 11:26–36.

De natie die werd geschapen toen Ezechiël de twee stokken samenvoegde, zou “David” als koning hebben, en David regeerde vanuit Jeruzalem, de hoofdstad waar God verkoos Zijn naam te vestigen. De tien noordelijke stammen waren een symbool van het lichaam, en Jeruzalem was het symbool van het hoofd. Vanwege de zonden van Manasse werd Juda in 677 v.Chr. in ballingschap naar Babylon gevoerd, waarmee de verstrooiing van de “zeven tijden” tegen het zuidelijke koninkrijk begon. In die tijd verwierp de Heer Jeruzalem.

Evenwel keerde de HEERE Zich niet af van de felheid van Zijn grote toorn, waarmee Zijn gramschap tegen Juda was ontbrand, vanwege al de tergingen waarmee Manasse hem had getergd. En de HEERE zei: Ook Juda zal Ik van voor Mijn aangezicht wegdoen, zoals Ik Israël heb weggedaan; en Ik zal deze stad Jeruzalem, die Ik verkoren heb, en het huis waarvan Ik gezegd heb: Mijn Naam zal daar zijn, verwerpen. 2 Koningen 23:26, 27.

Het was in het „huis” te Jeruzalem dat Hij verkoos Zijn naam te vestigen, en de stad en het huis werden verworpen, maar door Zacharia werd de belofte gegeven dat de Heere Jeruzalem opnieuw zou verkiezen.

Toen antwoordde de engel des HEEREN en zei: O HEERE der heirscharen, hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda, tegen welke Gij verbolgen zijt geweest deze zeventig jaar? En de HEERE antwoordde de engel die met mij sprak met goede woorden, met troostrijke woorden. Toen zei de engel die met mij sprak tot mij: Roep uit en zeg: Zo zegt de HEERE der heirscharen: Ik ijver voor Jeruzalem en voor Sion met grote ijver. En Ik ben zeer vertoornd op de zorgeloze heidenvolken; want Ik was slechts een weinig vertoornd, maar zij hebben het onheil bevorderd. Daarom, zo zegt de HEERE: Ik ben met ontferming tot Jeruzalem wedergekeerd; mijn huis zal daarin gebouwd worden, spreekt de HEERE der heirscharen, en over Jeruzalem zal een meetsnoer uitgestrekt worden.

Roep nogmaals uit en zeg: Zo zegt de HEERE der heerscharen: Mijn steden zullen zich door voorspoed opnieuw uitbreiden; en de HEERE zal Sion opnieuw troosten en Jeruzalem opnieuw verkiezen. Toen sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, vier horens. En ik zei tot de engel die met mij sprak: Wat zijn deze? En hij antwoordde mij: Dit zijn de horens die Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben. En de HEERE toonde mij vier smeden. Toen zei ik: Wat komen dezen doen? En hij sprak en zei: Dit zijn de horens die Juda verstrooid hebben, zodat niemand zijn hoofd ophief; maar dezen zijn gekomen om hun schrik aan te jagen, om de horens der heidenvolken neer te werpen, die hun horen opgeheven hebben tegen het land van Juda om het te verstrooien.

Ik sloeg opnieuw mijn ogen op en zag, en zie, een man met een meetsnoer in zijn hand. Toen zei ik: Waarheen gaat gij? En hij zei tot mij: Om Jeruzalem te meten, om te zien wat zijn breedte is en wat zijn lengte is. En zie, de engel die met mij sprak, trad naar voren, en een andere engel ging uit hem tegemoet, en zei tot hem: Snel, spreek tot deze jongeman en zeg: Jeruzalem zal bewoond worden als dorpen zonder muren, vanwege de menigte van mensen en vee daarin. Want Ik, spreekt de HEERE, zal haar een vurige muur zijn rondom, en Ik zal de heerlijkheid zijn in haar midden. Ho, ho, vlucht weg en ontkomt uit het land van het noorden, spreekt de HEERE; want Ik heb u verspreid naar de vier winden van de hemel, spreekt de HEERE. Red uzelf, o Sion, gij die woont bij de dochter van Babylon. Want zo zegt de HEERE der heerscharen: Na de heerlijkheid heeft Hij Mij gezonden tot de volken die u beroofd hebben; want wie u aanraakt, raakt Zijn oogappel aan.

Want zie, Ik zal Mijn hand tegen hen bewegen, en zij zullen hun knechten ten buit worden; en gij zult weten dat de HEERE der heerscharen mij gezonden heeft. Zing en verheug u, o dochter van Sion; want zie, Ik kom, en Ik zal in uw midden wonen, spreekt de HEERE. En vele volken zullen zich te dien dage bij de HEERE voegen, en zij zullen Mij tot een volk zijn; en Ik zal in uw midden wonen, en gij zult weten dat de HEERE der heerscharen mij tot u gezonden heeft. En de HEERE zal Juda als Zijn erfdeel bezitten in het heilige land, en Jeruzalem weder verkiezen. Wees stil, alle vlees, voor het aangezicht van de HEERE; want Hij is opgestaan uit Zijn heilige woning. Zacharia 1:12–2:13.

De beloften dat de Heere Jeruzalem opnieuw zou verkiezen, werden vervuld toen het oude Israël na hun gevangenschap in Babylon Jeruzalem herbouwde; maar de profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden. De Heere werd „opgewekt uit zijn heilige tempel” op 22 oktober 1844, toen Hij opstond en Zich verplaatste van het Heilige naar het Allerheiligste, op welk tijdstip „al het vlees” voor de Heere „zwijgen” moest, want de antitypische Grote Verzoendag was aangebroken, overeenkomstig Habakuk TWEE-TWINTIG.

Maar de HEERE is in Zijn heilige tempel; laat de ganse aarde voor Zijn aangezicht zwijgen. Habakuk 2:20.

In die tijd werd Johannes in het elfde hoofdstuk van Openbaring opgedragen de tempel te meten, waarvan Zacharia getuige was toen hij “wederom” zijn “ogen opsloeg, en zag, en zie, een man met een meetsnoer in zijn hand”. Toen zei Zacharia: “Waarheen gaat gij?” En Johannes zei tot Zacharia: “Om Jeruzalem te meten, om te zien hoe groot zijn breedte is, en hoe groot zijn lengte

is.” De geschiedenis van de herbouw van Jeruzalem na de zeventigjarige gevangenschap, en de geschiedenis die in 1798 begon maar in opstand eindigde toen de derde engel in 1844 aankwam, duiden beide op het werk dat op 11 september 2001 begon.

Het zuidelijke koninkrijk, de stad Jeruzalem en koning David zijn alle het „hoofd” waar het karakter van God geopenbaard moet worden. Het noordelijke koninkrijk vertegenwoordigt het „lichaam”, en toen de Heere besloot opnieuw „Zich over Jeruzalem te ontfermen” en „haar te troosten” en haar opnieuw „te verkiezen”, duidt Hij daarmee op de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, wat de samenvoeging omvat van de dode, dorre beenderen van Laodicea, en vervolgens de opwekking van die beenderen tot een machtig leger.

Dat werk wordt voorgesteld in Ezechiël hoofdstuk zevenendertig, en het wordt voorgesteld door de noordelijke en zuidelijke koninkrijken, die een gelijkenis bieden van het werk van de vervulling van de verbondsbelofte om Zijn wet te schrijven op de harten en in de gedachten van de honderdvierenveertigduizend. Van de twee stokken wordt er één, en slechts één, als het hoofd aangeduid, en indien u gelooft, indien uw ogen kunnen waarnemen en uw oren kunnen verstaan, duidt dit de andere stok aan als het lichaam.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

Op het fundament dat Christus Zelf had gelegd, bouwden de apostelen de gemeente van God. In de Schrift wordt het beeld van de oprichting van een tempel dikwijls gebruikt om de opbouw van de gemeente te illustreren. Zacharia verwijst naar Christus als de Spruit die de tempel des Heren zou bouwen. Hij spreekt over de heidenen als medearbeiders in het werk: ‘En die verre zijn, zullen komen en bouwen aan den tempel des Heren;’ en Jesaja verklaart: ‘En de kinderen der vreemden zullen uw muren bouwen.’ Zacharia 6:12, 15; Jesaja 60:10.

Over de bouw van deze tempel schrijft Petrus: „Tot Wie komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, wordt ook gij, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, Gode welgevallig door Jezus Christus.” 1 Petrus 2:4, 5.

“In de steengroeve van de Joodse en de heidense wereld arbeidden de apostelen, terwijl zij stenen tevoorschijn brachten om op het fundament te leggen. In zijn brief aan de gelovigen te Efeze zei Paulus: ‘Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de uiterste Hoeksteen is; op Wie het gehele gebouw, wel samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.’ Efeziërs 2:19–22.

“En aan de Korinthiërs schreef hij: ‘Naar de genade Gods die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar laat ieder toezien hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. Indien nu iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostbare stenen, hout, hooi, stoppelen; ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het aan het licht brengen, omdat die in vuur geopenbaard wordt; en het vuur zal ieders werk

beproeven, van welke aard het is.' 1 Korinthiërs 3:10–13.

„De apostelen bouwden op een vaste grondslag, namelijk de Rots der Eeuwen. Tot deze grondslag brachten zij de stenen die zij uit de wereld hadden uitgehouwen. Niet zonder belemmering arbeidden de bouwlieden. Hun werk werd buitengewoon bemoeilijkt door de tegenstand van de vijanden van Christus. Zij moesten strijden tegen de bekrompenheid, het vooroordeel en de haat van hen die op een valse grondslag bouwden. Velen die arbeidden als bouwers van de gemeente konden worden vergeleken met de bouwers van de muur in de dagen van Nehemia, van wie geschreven staat: ‘Die aan de muur bouwden, en die lasten droegen, met hen die opladen, verrichtten eenieder met de ene hand het werk, en hielden met de andere hand een wapen vast.’ Nehemia 4:17.” *The Acts of the Apostles*, 595–597.